Autorica: Slavka Buljan
Kad je puška prestala pucati nakon NOB-a, više je Hrvata, «ustaša» i «ustašica», jer svaki dječak je bio «ustaša», ubijeno nego za vrijeme cijelog toga «oslobodilačkog rata». Pogledajmo hrvatski Križni put u krvavom svibnju 1945. i druge Križne putove. (Autorica ovoga teksta već 18 godina, svaki tjedan, idući roditeljima izbjeglicama, prolazi pored jedne jame, samo 28. km udaljene od Trga Bana Jelačića u Zagrebu.).

Gledam Dnevnik Nove televizije u nedjelju 19. veljače u 19,15. ove godine. Seljaci časte domaćim mlijekom građene grada Zagreba, naši mljekari koji nemaju kamo s mlijekom. I gle, prema izjavi Ministra poljoprivrede i krave se politikom bave. Hoće reći, da su isprovocirani mljekari i njihve krave muzare izgubljenim izborima HDZ-a. No odmah nakon toga glavna «vijest» u kojoj gospodin s bradom Ratko Maričić, predsjednik SABA RH diže glas protiv obilježavanja godišnjica u Bleiburgu. On traži da se ne izdvajaju financije iz Državnog proračuna za te obljetnice. I još k tome: da je to podržavanje ustaša i NDH. Krasno! Dotični gospodin, zastupnik u Saboru, zabrinuto razmišlja o Državnom proračunu. Čini nam se da isti, prema godinama starosti, nije nikako mogao biti u NOB-u, osim ako je u pelenama hodao po šumama. Odvažio se on nakon 20 godina Demokratske Republike Hrvatske «guknuti» o Bleiburgu. Želi gospodin Maričić pogasiti svijeće u Bleiburgu. Smetaju mu. Zašto?
Gdje su partizani bili 1991. god. kada su se nekako u to vrijeme, ili malo kasnije, preimenovali u «antifašiste», pa su počeli slaviti međunarodni praznik: Dan antifašizma. Biti antifašist danas je «popularno». Zato se olako okupljaju u Kumrovcu i Jasenovcu u raznim odorama, šajkačama, i petokrakama, pjevajući: «Druže Tito, mi ti se kunemo...«
Počast i minuta molitve svim žrtvama svih nesretnih ratova. Ne, ne bilo nikada više rata. I nigdje!
Pitamo gospodina Ratka, pravnika, vjerojatno je on srčano nosio štafete, iz kojeg proračuna su se te štafete finacirale, iz kojeg proračuna finacirali toliki crveni karanfili za ovu ili onu zgodu, posebice su se posipale ceste kamionima crvenih karafila kuda je predsjednik propale Jugoslavije, Tito, trebao proći, a na kraju ne bi ni prošao. A radnici su se iz tvornica slali na cestu, bolje reći uz cestu. I školska djeca. A tko će znati tko umjesto njega prošao? Vidjesmo to svojim očima u Travniku za neku paradu. «Plavi vak» je lažno prolazio, ljudi pored pruga, a Putnika nigdje... Iz kojeg su se proračuna finacirale tolike «slave» i sletovi za Dan mladosti u Beogradu, to jest za rođendana Josipa Broza, prdsjednika «Kumrovčanina» koji nije hrvatski znao. Vjerojatno ga je u Rusiji zaboravio, gdje mu je ostala supruga Greta i preminula kćerkica, ako je to tako. Iz kojeg propračuna su se izgradili toliki spomenici borcima NOB-a? A Francetićev spomenik je brže-bolje srušen u rane jutarnje sate, pod zaštitom policije? Dok je Titov spemenik u Kumrovcu, nije ga trebalo ni minirati, nedgo je brže-bolje restauriran uza silne medijske uzdisaje. Zar nije svaki zločinac zločinac, bio on manji ili veći?
U «kuću cvijeća» su se gratis slale skupine i skupine mladih, radnka, žena, djece sa svih strana Jugoslavije, taman kad je nestalo ulja, kave, šećera i goriva, te se vozilo parni-neparni brojevi. Registracija. Iz čijeg proračuna su ti «ožalošćeni» posjetitelji posjećivali «kuću cvijeća»? Jedna bolnica u Makedoniji, po nalogu Centralnog komiteta, morala je organizirati bolnički personal u posjet «kući cvijeća». Zanimljivo, javile se tri pospremačice i jedan bolničar. Nikada nigdje nisu

putovali, pa odlučili da odu u Beograd te se «poklone» «kući cvijeća». Zaista, tu državni proračun nije puno potrošio.
Za rođendan Titu sletovi u Beogradu, a hrvatskim sinovima pokojnih ustaša Goli Otok, Zenica, Stara Gradiška, Lepoglava, Stolac, i sve druge «Gradišake» i «Lepoglave...» Ne znam da je iz moga rodnog kraja itko od pravoslavaca bio u zatvoru, osim supruge Petra Nedića, četničkog vojvode.
Na glavu su nam se u školi popeli s pjesmicom: «Mala Ranka, dijete od ustanka...» Ta «mala» je u svojoj pletenici nosila ceduljice, «kurirske poruke» partizanima. Ili ona druga: «Kada Sava na Sutjesku stiže, gust oblak se u visine diže...» Te: «Ide Tito preko Romanije...» Djeci je bila odbojna kapa Lenjina V. Iliča, kojega islikavali u čitankama. I Marxa i Engelsa, izlijepljene na svakoj većoj «kapiji».
Crvene pionirske marame za «29. novembar» - tako se to zvalo - na silu su djeci vezali oko vrata. Potpisnica ovog teksta ju je odmah po izlasku iz razreda skinula, stavila u školsku torbu, te je nikada više nije svezala oko varata. Jer je znala da su joj poslije rata ocu, koji je bio dječak, zalogaj iz usta otimali, nazivajući to ironično «viškom».
Crveni zamaj je poslao u smrt «poraženu hrvatsku vojsku» i brojne civile, te intelektualce, u krvavom svibnju 1945. u Bleiburgu, oko Bleiburga, po svim masovnim grobnicama u Sloveniji, kao i po Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini. I ta Jazovaka! O njoj se progovorilo pa se brzo ušutilo. Zašto? Jer su još neki «antifašisti» bili živi, i bojali su se za sebe i za svoje debele mirovine. Svaki petnaestogodišnjak od 1941. do 1945. god. dobio je «boračku» mirovinu. Pitamo gospodina Ratka, koji je «kukuriknuo» na Novoj TV, iz čijeg proračuna? Tito nas je zadužio za 100 godina unaprijed. Posuđivao čovjek novac, popularno kredite, i dijelio svojim podanicima i komunističkim svojtama. Autorica ovoga teksta nije ni dinara dobila, a ne bi ga iz ponosa ni uzela. Plaćali smo kruh, i mlijeko u školi, te drva za grijanje. Zar to nije bilo financija iz državnog proračuna.
Pitamo istoga gospodina i ostalu gospodu, koja iza njega stoje, tko je oformio ustaše? Odgovaramo: Ustaški pokret se «počeo formirati nakon uvođenja apsolutisčkog režima kralja Aleksansdra 6. januara 1929.», kada Kraljevina Jugoslavija Hrvatima stavila omču oko vrata. I nakon atentata u parlamentu u Beogradu na dr. Stjepana Radića. Na čelu pokreta bio je Ante Pavelić, kao što je kasnije bio i na čelu NDH.
A poslušajmo što piše kralj Petar Karađorđević II. u Londonu, u svojim Memoarima, pod naslovom: Život jednoga kralja - Memoari Petra II. Krađorđevića, Beograd 1990.: «Ova grupa rodoljuba bila je poznata kao 'četnici', istim imenom koji su imali srpski gerilci koji su se borili protiv Turaka vekovima ranije. U svakom drugom pogledu ova vojska je pripadala – misli na Dražu u njegove četnike - staroj srpskoj tradiciji junaštva i nezavisnosti.» Tako kralj Petar. (str. 152.).
Kad je puška prestala pucati nakon NOB-a, više je Hrvata, «ustaša» i «ustašica», jer svaki dječak je bio «ustaša», ubijeno nego za vrijeme cijelog toga «oslobodilačkog rata». Pogledajmo hrvatski Križni put u krvavom svibnju 1945. i druge Križne putove. (Autorica ovoga teksta već 18 godina, svaki tjedan, idući roditeljima izbjeglicama, prolazi pored jedne jame, samo 28. km udaljene od Trga Bana Jelačića u Zagrebu.).
Je li Tito poznavao ratne zakone? I ine međunarodne konvencije? Tko ga je to smio upitati? Ni njegovi partizani, na primjer gospodin Hebrang, i drugi. Kako to, da se «na brzu ruku» dogovrio s Englezima i njihovim genralom, ili generalima, koji su zajedno s njim poslali u smrt beleiburšku poljanu i sve druge «poljane». Možda zato što su u London emigrirali 9. travnja 1941., odsjedajući na Palama od 11. do 14./15. travnja 1941., i to u samostanu, general Dušan

Simović, vodeći za ruku maloljetnog kralja Petra Karađorđevića II., i veći dio njegovih ministara, te njihove supruge i djeca. Kralj Petar je došao do Goražda, nije bio na Palama, odakle je otišao u Nikšić pitati vladiku Dužića «da li da beži, ili ne»? Vladika mu je rekao da je bolje za kralja otići, nego biti zraobljen.
Kako to da se Sava Kosanović, emigrant i član Simovićeve vlade, mogao vartiti u Beograd i objaviti svoju knjigu: «Što se moglo videti iz emigracije», Beograd 1945., a hrvatski emigranti su morali čekati, ako su doživjeli, 45 godina da smiju pohoditi svoju Domovinu Hrvatsku kao i Bosnu i Hercegovinu.
Titov general Velimir Terzić slomio se pišući knjige, 1400 stranica: «Slom Kraljevine Jugoslavije», Beograd 1982., dok nije ni osjetio da mu se pod nogama «odranja» Titova Jugoslavija. Stari general je prilično realno pisao pa mu knjigu Centralni komitet nije dopustio tri godine tiskati. Kad su knjige, dva sveska po 700 stranica, napokon tiskali, priredili su mu promociju. General Terzić nije htio, iz ponosa, otići na promociju. Tako treba!
Na rijeci Savi, ispod groblja Banice, nedaleko od Bosnskog Dubočca, ubijeno je mnogo više ljudi od 1945. do 1947. god. nego za vrijeme rata. Gotovo 80%. Tko je te zločine počinio nad golorukim stanovsništvom? UDB-a i OZNA. I kad bi njihovi podanici pobili toliko ljudi da im više psiha i savjest ne bi mogli nositi, onda su nih «posmicali», da ne hodaju izluđeni među narodom. A zatim bi našli druge «poslušnike». To je tipični staljinistički sistem čistke, brisanja podanika i izvršitelja zločinačke naredbe. A kako su ubijali ljude na Savi? Sjekirom i maljem. Dio po dio tijela su sjekli živim ljudima. A onda bi prste od pokojnika ostavljali, noću, hrvatskim obiteljima na prozoru. To je bio «znak» da će sutra otac, ili brat te obitelji biti na redu. I tako je bivalo. Ako nam tko ne vjeruje, neka pogleda knjigu: «Stradanja Hrvata plehanskoga kraja 1941.-1947.», popis ubijenih Hrvata i Hrvatica u ratu i poraću i drugih nesrpskih naroda, koji su napravili I. Čičak i dr. A. Zirdum, Derventa 1991. Plehanski kraj zahvaća površnu, po nekim mjerama, 40 km dužine i 20 km širine. Na toj dužini i širini iz 61 sela, te Bosankog Broda, Derevente i dijela Doboja ubijeno je od 1941. do 1947. god. 3903 Hrvata, i inih nacija nesrskoga naroda.
A nakon toga ojađenim udovicama, «mjesni odbori» tražili su «višak» pšenice, kukuruza, graha, mesa, i drugoga. Kamo je išao taj «višak»? A hrvatske žene, u nekim mjestima, kojima su partizani kuće popalili - da partizani! - nisu imale čim djecu prehrantiti, a «vlast» traži «višak». Taj «višak» se morao stvoriti. Ljudi su hranu u zemlju zakopavali. Tako «antifašisti».
Kakva je razlika između Adolfa Hitlera i Josifa Staljina? Nikava. Samo su im drugačije kape bile.
Kakva je razlika između Čaušeskog, Sadama Huseina, Gadafija i Tita? Nikava. Samo što je potonji «na vrijeme» umro. A onaj povijesni bijednik, pokopan pod lipom, iz kojeg je proračuna unaprijed uzimao da nam na glavu istrese toliki vojni arsenal i da prolije toliku krv za vrijeme Domovinskog rata, Slobodan Milošević koji nije ni «a» rekao kad se Crna Gora odvojila od već okrnjene Jugoslavije.
A gospodinu Ratku, zastupniku, poručujemo neka ne dira u svijeće u Bleiburgu. Neće ih ugasiti. I autorica ovog teksta na toj bleiburškoj poljani pali osam svijeća. Odvojio Državni proračun financije, ili ne, hrvatski narod će postiti, i tako uštedjeti za obilježavanje molitvom, svijećom i cvijećem svoje pokojne žrtve u Bleiburgu.
Nitko tu ne traži NDH, niti potpomaže ustaše. Zašto dotičnom gospodinu, i onima koji stoje iza njega, smeta hrvaskoko znamenje na bleiburškoj ledini? Tko su to za istoga, danas, ustaše? Zapravo, gopsodin Ratko plače za avnojskom Jugoslavijom, te ne zana što bi? Pa udri po grobovima onih, čiji su unuci branili Hravstsku od JNA i četničke najezde od 1991. do 1995. god. A «antifašisti» braniteljskih godina, većinom, u mišju rupu su se zavukli. Šutjeli su, glasa

ne puštajući. Ili su potiho čekali koji će «jezičac» na vagi prevagnuti: Miloševićev ili hrvatski. Eto, pravedni «jezičac» prevagnuo je u korist Hrvata i hrvatskih državljana, zemlje Hrvatske. Da je gospodinu Ratku glava na ramenu i da on mirno uživa hrvatsku slobodu, Hrvatske koja kreće u Europsku Uniju, mnoge su glave hrvatskih branitelja pale, mnogo je majčinsko, sestrinsko, supružino, dječje i zaručničino oko zaplakalo.
Predsjednik Ratko se boji mrtvih «ustaša». Zlo nam je bilo 45 godina od jugoslvenskih vijesti: emigranti, ustaše, klerofašisti, kleronacionalisti itd. Iz kojeg proračuna se su se plaćali toliki Titovi agenti, komunistički prisluškivači po svijetu, koji su špijunirali hrvatskog čovjeka, emigrante i radnike u inozemstvu? I sad Maričić, na isti način: ustaše, NDH, Bleiburg... Zato je i osnovao Glas antifašista... ili «Glas». Ta, revnosti!
Nikada nismo čuli da su te, od komunista cenzurane vijesti, rekle: četnici. A zašto i bi?! Kad su se Tito - samo ne znamo koji? - i pukovnik Dragoljub-Draža Mihailović dva put susreli u selima Ravne Gore, 19. rujna i 25. studenoga 1941. Među njima je postignut sporazum o suradnji koji se odnosi na takve stvari kao što su «delenje plena» i poštivanje slobodnog izbora naroda da li će se pridružiti partizanima ili četnicima. I na kraju 1943. god. kad su četnici vidjeli na koju se stranu svjetska krvava politika «naginje», prešli su najvećom većinom u partizane. Na kokardu su stavili petokraku. Te na vlast Jugoslaviji poslije Drugoga svjetskog rata. God. 1991. skinuta je petokraka, a ostala je kokarda. Pa znamo što se dogodilo. Nikad više!
Draža Mihailović je imao za cilj Veliku Srbiju, istu onakvu kao što je imao i beg Slobodan Miloševićev s «akademskim nacrtom». Ako je Draža sebi mogao nacrtati zemljovid koji je imao u vidu osvojitii, zašto, po nekoj logici, to nije mogao napraviti i poglavnik Pavelić? Nisu bili u pravu, nisu. Izgubili su oba, izgubili su.
Upitah jednog generala 1915. god. rođena: Recite mi, ako usporedimo Pavelića i Tita, tko više krivnje nosi? Odgovrio je: Tito je ubio deset put više ljudi nego Pavelić. Hvala mu na iskrenosti. I njemu već svijeću treba upaliti.
Komunisti su stvorili umjetnu avnojsku Jugoslaviju, kojom su vladali 45 godina, te im se raspala nakon pada Berlinskog zida, i urušavanja SSSR-a, a sada vidimo da «nesvrstene zemlje» jedna za drugom padaju, a njihovi diktatori preko noći nestaju, a ta «noć» može i mjesecima trajati. Zar ne možemo nešto naučiti od te kratke povijesti? Svaka sila za vremena, kažu stari. I još nešto: Možeš kako hoćeš, ali ne možeš dokle hošeš. Opet naši stari.
Titovi podanici ubili su na prijevaru pukovnika Dražu Mihailovića, koji je ostao do kraja života četnik. I neki crnogorski četnici su četničili do kraja, pa su se 1945. god. povukli prema Sloveniji. Prolazeći Bosnom i Hercegovinom, radije su išli hrvatskim naseljima i šumama negoli srpskim. Tako!
Vraćah se 6. ožujka 1990. iz posjeta Hrvatima u Rumunjskoj. Sadam Husenin tukao je po Kuvajtu. U Vojvodini je već mirisao barut. U kupe u Beogradu uđe jedan čovjek, ne mogu za njega reći gospodin, i dvije gospođe. Čitam, ne marim. Reče dotični, a bilo mu je oko osamdeset: Franjo Tuđman ne može ni cipele zavezati Slobodanu Miloševiću. Mislim: Pa i neće. Dalje se držim knjige. A on će: Tko god nekoga nije htio ubiti u Drugom svjetskom ratu, ja sam ga ubio.
Mislim: Zato tako i izgledaš. A onda grčevito dodade: Žao mi je što ne mogu, sada bih išao ubijati.
Tako višestruki ubojica. I opet mislim: Di si pita, di si odgovara?
Kad je taj bijednik izlazio, ispričao se zbog psovke. A tko će ga ispričati zbog zlodjela, jer je već bio jednom nogom u grobu.
Pogledam za njim. U zadnjem džepu imao je pištolj u crvenim koricama. Eto, s kim sam

putovala. S ratnim zločincem Drugoga svjetskog rata. I on je imao «boračku» mirovinu. I vjerojatno je i on «antifašist». Parizani - «ntifašisti» - četnici istu su, ili sličnu, kašu kuhali. Ustaše su, pa to je svima znano, čuvali svoju legitimno stečenu državu NDH! Ako su u toj borbi išta učinili zla, već su odgovarali mnogi od njih, kao i svi atifašisti i četnici, pred vrhovnim tvorcem neba i zemlje, te čovjeka kao krune svoga stvaranja! Može se netko provući kroza zemaljske uredbe i zakone, ali ne može kroz Božanske!
I na kraju: pokoj vječni svim žrtvama Drugoga svjetskog rata. I neka im svijeće gore. I neka ih nitko i nigdje ne gasi, ma za koga god gorjele.